Szeretném őszinte elismerésemet és tiszteletemet kifejezni azoknak a magyar szerkesztőségeknek és újságíróknak („sajtómunkásoknak”), akik szembeszállnak a rájuk nehezedő folyamatos nyomással, s ma Magyarországon még mindig képesek és hajlandóak rendeltetésszerű, a nyilvánosságot tájékoztató, elfogulatlan, tisztességes újságírást művelni. Tudom, hogy nap, mint nap kockáztatják a munkahelyüket és megélhetésüket, pusztán azért, mert ismerik és betartják hivatásuk alapvető szabályait, s ezzel hozzájárulnak ahhoz, hogy a demokráciának legalább morzsái megmaradjanak egy sokat szenvedett országban. Sajnos nagyon kevesen vannak. Ez a közlemény nem nekik és nem róluk szól.

Magyarország európai parlamenti választásra készül. Megrendítő, hogy ebben az időszakban (is) folyamatosan taposssák meg a legalapvetőbb európai értékeket és elveket, így a demokráciát és a sajtószabadságot, ideértve az információhoz jutás szabadságát. Tájékoztatás helyett manipulálnak, követve az egymással összeforrott gazdasági és politikai hatalom utasításait. Ami itt most folyik, azért kár volt „rendszerváltást csinálni”, kár volt lerombolni az egész magyar gazdaságot, szétverni a gyárakat, üzemeket, szövetkezeteket és nyomorúságba dönteni sok-sok magyar embert. (Erről persze a privatizált, illetve egymás között szétosztogatott nemzeti vagyon megszerzőinek, s az őket szolgáló sajtónak/médiának nyilván más a véleménye…)A demokrácia azt jelenti, hogy az emberek nemcsak elszenvedői, hanem alakítói is lehetnek saját sorsuknak, s hazájuk sorsának. Esetünkben még akár Európa sorsának is. Ehhez az kell, hogy folyamatosan, s különösen választások idején tárgyszerű, elfogulatlan és a döntés szempontjából lényeges információhoz jussanak. Normális körülmények között ebben segíti őket a sajtószabadság, s ennek részeként az információhoz jutás szabadsága. Fájdalommal látom és tapasztalom, hogy Magyarországon ez utóbbiak létezése szinte teljes egészében megszűnt.

Országszerte 60-80 ezer forintos havi bérért, teljes munkajogi jogfosztottságban dolgoznak a magyar munkavállalók, a politikai elit gyalázatos döntései következtében leépült magyar gazdaság helyén létrejött összeszerelő üzemekben, áruházláncokban, s a többi rabszolga-munkahelyen. A kisgazdák elkeseredettek, mert a felvásárlási árak leszorításával, a külföldi élelem Magyarországra árasztásával tönkretették a mezőgazdaságot – ezért

ellehetetlenültek. Teljes megyék termőföldje van külföldi kézen, illetve magyar bankárok, oligarchák kezén. A kisvállalkozók pedig nem győzik a versenyt a fékezetlen, s egyre nagyobb teret foglaló multikkal, az olcsó távol-keleti árukkal – s persze a „csókosokkal". Aki nem tartozik valamilyen bennfentes, hatalom-közeli körhöz, az megalázottnak és kihasználtnak, kifosztottnak érzi magát a saját hazájában. Következik mindez abból a neoliberális, globális szabad kereskedelmen alapuló gondolkodásmódból, s abból az igazságtalanságból, ami a magyar vezetésben eluralkodott, s amely az Európai Unió sajátja is. Ez az az iránytű, amely a „rendszerváltozás" óta irányt mutat, hiszen azóta folyamatosan készültünk a várva-várt EU csatlakozásra. A megkötött csatlakozási szerződésünk – amelynek felülvizsgálatát és megváltoztatását haladéktalanul meg kellene kezdeni – magában foglalja a gyarmati sorsot, mint jövőképet. Az Európai Egyesült Államok alapjainak lefektetését, s a nemzeti önrendelkezés durva csorbítását eredményező Lisszaboni szerződést az egyesült magyar bal és jobboldali politikai elit elolvasás nélkül írta alá. Hol volt akkor a sajtó/média, amelynek e szerződés mibenlétéről, veszélyeiről, súlyáról, tartalmáról tájékoztatni kellett volna a magyar nyilvánosságot?

Ha az EU csatlakozási szerződés, illetve később a Lisszaboni szerződés valós tartalmáról, veszélyeiről, következményeiről legalább töredék annyit írtak (bemutattak) volna, mint az egy héttel ezelőtti „nevezetes „köpésről", akkor talán most nem tartanánk itt. Az persze rossz lenne – egyeseknek. Azoknak, akiknek most nagyon is jó. Rettenetes dolog lenne a gazdasági és vele összeforrott politikai hatalom birtokosainak, ha az emberek többsége valós információhoz jutna arról, hogyan függ össze az EU „értékrendje" és jövőképe mindazzal, amit a munkavállalók, kisgazdák, kisvállalkozók Magyarországon tapasztalnak és tapasztalni fognak. „Mi a magyar érdeket képviseljük!" – állítják. S pontosan kinek a magyar érdekét? A nemzeti vagyont folyamatosan fosztogató csókosokét, a földrablókét-vagy tizenötmillió kárpát-medencei magyarét? S persze megannyi más kérdés, amit fel lehetne, fel kellene tenni. Ezzel kellene foglalkozni a sajtónak/médiának. Elemi érdek fűződik ahhoz, hogy ne tegyék. Mert akkor a FIDESZ és a „szoclibek" nem tudnának kart karba öltve munkálkodni Brüsszelben a fennálló helyzet fenntartásán. Ellenségnek tartanak, mert láttam. Ellenségnek tartanak, mert tenni szeretnék ellene. S persze ellenség a Jobbik, mert porszem a Nagy Gépezetben, amit megakasztott. Hogy mennyire, az az előttünk álló években derül ki.

Leköptek egy politikust. Mint már sokszor kifejtettem, ez nagyon sajnálatos és elítélendő. Idős magyar asszonyok százait köpik le a fiatal suhancok a magyar vidéken – ha kimerészkednek a házaikból. Százezerért dolgozó szociális munkásokat köpnek le nap, mint nap, ha bemennek a romatelepre. S persze jelképesen magyarok millióit köpik le nap, mint nap – legalább a „rendszerváltás"óta folyamatosan. S persze Nyugat Európában rendszeresen köpik le, vagy dobálják meg tojással, paradicsommal a politikusokat. Lerázzák magukról, mert tudják (vagy eljátsszák), hogy a politika nem róluk szól, hanem az emberekről, akiket szolgálniuk kell. Semmivel nem értékesebbek, mint az idős, félelemben élő vidéki asszonyok, vagy mint az alulfizetett szociális munkások. Én is túltettem magam a könnygáztámadáson, ami európai parlamenti képviselő jelöltként ért. Pedig azt nem egy feldúlt magánember követte el, hanem rendőrök. S őket valóban felbujtották, nem csupán a vélemény-nyilvánítás kifejezésére kérték, ahogy Gaudi-Nagy Tamás a földvédő tüntetésen a gyarmati sor és az elszakított területek jogfosztottsága ellen tiltakozókat. (Hozzáteszem: talán az adott körülmények között nem kellően végiggondoltan. Nem olyan végiggondoltan, ahogy a hatalmasok szétrabolták Magyarországot.)

S őket azok bujtották fel, akik akkor hatalmon voltak, szemeket lőttek ki, s emberek sokaságát verték össze és vetették börtönbe. Most ők rugóznak egy hete a „köpés ügyön”, illetve a politikából kivonult Gaudi „ügyén”. Azokkal együtt, akik választási ígéretük ellenére nem vonták felelősségre a 2006. őszi gaztettek elkövetőit. Lehet, hogy Gaudi, a 2002-2010 közötti tömeges jogtiprások elleni jogi fellépés irányítója az ő élő lelkiismeretük? Ezért vannak olyan aránytalanul kiborulva rá, s ezért akarják, hogy az emberek benne, s ne őbennük lássák a „szégyent hozót”?

Nos, jó lenne, ha vége lenne a mesterséges aránytévesztésnek. A közjogi méltóságok, s a gazdasági „elittel” összeolvadt politikusok, s az őket szolgáló sajtó most már tegye a dolgát. Tájékoztasson hitelesen és arányosan a közelgő választásokkal kapcsolatos lényeges kérdésekről – hogy az emberek ne körmönfont manipulációk megvezetés áldozataiként, hanem felvilágosult és gondolkodni kész felnőttekként hozhassák meg fontos döntésüket.

Szeretettel hívom és várom a sajtó/média munkatársait az EP kampány utolsó két hetében tematikus sajtótájékoztatóimra. Az első már megvolt, témája a magyar munkavállalók jogfosztottsága volt, azaz az, hogyan lehetséges, hogy a magyar munkavállalók hatvan-nyolcvanezerért robotolnak teljes munkajogi jogfosztottságban, miközben az EU elvben egyenlő munkajogi védelmet garantál polgárainak. A következő csütörtökön tizenegykot lesz. Témája: A földrablás, mint emberi jogi jogsértés – és az élelmiszer önrendelkezés az EU-ban. A munkajogi témájú sajtótájékoztató vágatlan anyaga megtalálható itt:

Közel háromezren már megnézték, kérem, hogy minél többen adják tovább, osszák meg ezt, s a soron következőket is. Teremtsük meg a lényeges és értékes információra vágyók saját, alternatív sajtóját (is)! Gondolkodni jó!

Tisztelettel:
Morvai Krisztina